

3.4. Ne 5. neděle postní
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích,
v 15.00 v Domoušicích, v 17.00 v Hřivicích

4.4. Po pondělí po 5. neděli postní

5.4. Út úterý po 5. neděli postní
Valná hromada České federace potravinových bank v Praze

6.4. St středa po 5. neděli postní

Adorační den za nová povolání a za rodiny
celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
Mše sv. v 8.00 a v 17.00 v Liběšicích

7.4. Čt čtvrtek po 5. neděli postní

8.4. Pá pátek po 5. neděli postní

Adorační den a noc naší farnosti
celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství
Mše sv. v 8.00 a v 17.00 v Liběšicích,
od 16.00 Poutníčkův klub pro děti
po večerní mši svatě modlitba křížové cesty v kostele

9.4. So sobota po 5. neděli postní
od 8.30 zpovědní den v Žatci na děkanství

Mše sv. v 18.00 v Liběšicích – s nedělní platností,
v 17.15 modlitba mariánského večeraďla – za mír na Ukrajině

10.4. Ne Květná neděle – začátek Svatého týdne (se žehnáním ratolestí)
Mše svatá v 10.00 v Liběšicích,
v 15.00 v Domoušicích, v 17.00 v Pnětlukách

➤ Stále je možné přispívat na sbírku na válkou zkoušenou Ukrajinu organizovanou Charitou ČR. Je možné nabídnout nejen pomoc, ale také ubytování. Další potřebné informace a kontakty jak se dá pomoci lidem na Ukrajině a uprchlíkům z Ukrajiny najdete na webových adresách:

www.stojimezaukrajinou.cz, www.pomahejukrajine.cz, www.charita.cz

➤ V sobotu 9. dubna proběhne tradiční zpovědní den v Žatci na děkanství – po mši svatě následuje příležitost ke svátosti smíření. V Liběšicích můžete využít příležitosti ke svátosti smíření kdykoli na požádání a před a po každé mši svatě.

➤ Na Velký pátek opět začne Novéna k Božímu Milosrdenství. Texty k modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství a také k této milostiplné nověně najdete na našich webových stránkách www.libesice.com a také www.milosrdenstvi.cz.

❖ Požehnání pro všechny farniky, přátele
naší farnosti a dobrodince denně
v 8:00, ve 12:00 a ve 20:00

Rodiče se podobají Bohu, který vždy s radostí odpouští (František, 27.3.2022)

Evangelium této nedělní liturgie vypráví tzv. podobenství o mamotratném synovi (srov. Lk 15,11-32). Přivádí nás k srdci Boha, který vždy odpouští se soucitem a něhou, vždy. Bůh vždycky odpouští; to my se unavujeme prosit o odpuštění, ale on vždycky odpouští. Říká nám, že Bůh je Otec, který nejen vítá zpět, ale raduje se a oslavuje svého syna, který se vrátil domů poté, co promarnil všechnen svůj majetek. My jsme tím synem a dojmá nás, jak moc nás Otec stále miluje a čeká na nás.

V tomto podobenství je však také ten starší syn, který se před tímto otcem dostává do krize. A kdo nás také může dostat do krize. Ve skutečnosti je tento starší syn i v nás a alespoň částečně jsme v pokušení s ním souhlasit: vždycky plnil své povinnosti, neopustil domov, a tak je rozhořčen, když vidí, jak Otec znovu přijímá jeho bratra, který se zachoval špatně. Protestuje a říká: "Sloužil jsem ti mnoho let a vždy jsem uposlechl každý tvůj příkaz." Ale kvůli "tomuto tvému synovi" dokonce slavíš! (v. 29-30). "Nerozumím ti." To je rozhořčení staršího syna.

Z těchto slov vyplývá problém staršího syna. Ve svém vztahu k Otci vše zakládá čistě na dodržování příkazů, na smyslu pro povinnost. To může být i náš problém, náš problém mezi sebou navzájem a s Bohem: ztrácíme ze zřetele, že je Otec, a žijeme vzdálené náboženství složené ze zákazů a nařízení. Důsledkem tohoto odstupu je strnulost vůči bližnímu, kterého už nevnímáme jako bratra. V podobenství totiž starší syn neříká Otci "můj bratr", nýbrž "tvůj syn", jako by chtěl říci: to není můj bratr. A nakonec mu samotnému hrozí, že zůstane sám mimo dům. Ve skutečnosti - jak říká text - "nechtěl vejít" (v. 28). Protože tam byl ten druhý.

Když to Otec vidí, jde ho prosit: "Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co je moje, je tvoje" (v. 31). Snaží se mu vysvětlit, že každé dítě je pro něj celý život. Rodiče to dobře vědí, protože jsou velmi blízko Božímu vnímání. Je krásné, co říká otec v jednom románu: "Když jsem se stal otcem, pochopil jsem Boha" (H. DE BALZAC, Il padre Goriot, Milán 2004, 112). Na tomto místě podobenství Otec otevírá své srdce nejstaršímu synovi a vyjadřuje mu dvě potřeby, které nejsou příkazy, ale potřebami srdce: "Měl ses radovat a jásat, protože tento tvůj bratr byl mrtvý a ožil" (v. 32). Podívejme se, zda i my máme v srdci ty dvě potřeby Otce: veselit se a radovat se.

Především slavit, to znamená projevovat svou blízkost těm, kteří se kají nebo jsou na cestě, těm, kteří jsou v krizi nebo daleko. Proč bychom to měli dělat? Pomůže vám to totiž překonat strach a sklíčenost, které mohou pramenit ze vzpomínek na vlastní chyby a hříchy. Ti, kdo se provinili, často cítí výčitky vlastního srdce; odstup, lhotejnost a tvrdá slova nepomáhají. Proto je podle otce nutné nabídnout mu vřelé přivítání, které ho povzbudí, aby pokračoval. "Ale otče, tenhle člověk mi tak ublížil!" Dějte mu vřelé přivítání. A co my? Hledáme ty, kteří jsou daleko, chceme s nimi slavit? Kolik dobrého může přinést otevřené srdce, upřímné naslouchání, průzračný úsměv; oslavovat, ne dělat lidem potíže! Otec by mohl říct: "Dobře, synu, jdi domů, vrať se do práce, jdi do svého pokoje, uklidni se a začni pracovat! A to by bylo dobré odpuštění. Ale ne! Bůh nemůže odpustit, aniž by slavil! A otec slaví, protože má radost z návratu svého syna.

A pak je třeba se podle Otce radovat. Kdo má srdce naladěné na Boha, ten se raduje, když vidí pokání člověka, ať už byly jeho chyby jakkoli závažné. Nezůstává stát nad chybami, neukazuje prstem na zlo, ale raduje se z dobra, protože dobro druhého je i moje! Umíme se takto dívat na druhé?

Dovolte mi, abych vám vyprávěl příběh, sice fiktivní, ale ukazující srdce otce. Před třemi nebo čtyřmi lety se vysílala popová opera na téma mamotratného syna s celým příběhem. A na konci, když se syn rozhodne vrátit k otci, se světuje svému příteli a říká: "Viš, bojím se, že mě otec zavrhne, že mi neodpustí." A přítel mu radí: "Pošli dopis otci a řekni: 'Otče, je mi to líto, chci jít domů, ale nejsem si jistý, jestli budeš šťastný. Pokud mě chceš přijmout, dej prosím do okna bílý kapesník.' A pak se vydal na cestu. Když se blížil k domovu, kde silnice procházela poslední zatáčkou, uviděl před sebou svůj domov. A co viděl? Nikoliv kapesník. Dům byl plný bílých kapesníků, okna, všechno! Takto nás Otec přijímá s plností, s radostí. To je náš Otec!

Umíme se radovat z druhých? Kež nás Panna Maria naučí přijímat Boží milosrdenství, aby se stalo světlem, v němž se díváme na své bližní.